

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΦΙΑΣ

Πώς έ Μουσολίνι εξέντωσε τη Μαφία. Η τρομερή δύναμής της κατά το παρελθόν. Πώς προσπάτε τους ληστές και τους κοκοποιούς. Το πορτοφόλι του ξένου ταξιδιώτη. Οι ισχυροί προτάται της Μαφίας. Πώς οι «Μαφιόζι» λήστευαν τους διαβάτες. Τι συνέστησε ένας Ιταλός νομάρχης στους Σικελούς. Τα δρακόντεια μέτρα του Μουσολίνι. Διακόσες πενήντα εκτελέσεις, κτλ.

Μαφία έπαψε πεινά να ύφισται στην 'Ιταλία. Η διαβόητη αυτή τρομοκρατική όργανωση, η όποια έγραψε την ιστορία της με το αίμα των θυμάτων της, εξαφανίστηκε για πάντα από τη Σικελία, την κοιλίδα της. Ο φασισμός, ο Ντούσσο και ο νομάρχης του νησιού, ο κ. Μόρι, καταρρώσαν, έπειτα από έναν άγριο αγώνα έναντιόν της, να την εκμηδενίσουν.

Όσο, η σατανική αυτή όργανωση δεν διαλύθηκε. Αφού δεν μπορούσε πεινά να δράση στη Σικελία, μετέφερε ο άλλους τόπους τα στρατηγεία της. Τα μέλη της διασκορπίστηκαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος. Τα περισσότερα από αυτά πήγαν στο Σικκόγο, για να εξελιχθούν σε διαβόητους γκαγκότερς. Και άλλα έγκαταστάθηκαν στο Παρίσι, στη Μασσαλία και στην Τουλώνα. για να παίξουν ένα ρόλο σκοτεινό στην ύπωση Σταβίσκου και στο δράμα της δολοφονίας του δικαστού Πρένς.

Έτσι η Μαφία, αν και ξεριζώθηκε από την 'Ιταλία, εξακολούθει να βασιλεύει και να έγκληματη στον άλλο κόσμο!

Από τα 1922 ως τα 1925—προτού δηλαδή ο Μουσολίνι άρχισει τον άγριο και έξονωτικό αγώνα του έναντιόν της—η Μαφία είχε 250 θύματα, κατά μέσον όρο, κάθε χρόνο. Ύστερα όμως από τ' άσπρη μέτρα της 'Ιταλικής κυβερνήσεως, η έγκληματική δράση της Μαφίας άρχισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά. Και σήμερα, δολόκληρη η Σικελία είναι άπαληχη όριστικά από τον έφιάλη των που την θασάνιζε επί τώες δεκαετηρίδες.

Θα χρειαζόντουσαν τόμοι δολόκληροι για να περιγραφούν η δράση, τα έγκληματα και οι σκληροί νόμοι της τρομακτικής αυτής σπείρας. Η Μαφία ήταν η μόνη κυρίαρχος της μαγευτικής Σικελίας. Είχε το έπιτελείο της, τους άξιωματικούς της και τους στρατιώτες της. Είχε άπλώσει τους πλοκάμιους της ο' όλα τα κοινωνικά στρώματα, ο' όλες τις δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις, έπιβάλλοντας τις βελήσεις της ή με τις απειλές ή με το έγγειριδίο. Κάθε διαταγή της Μαφίας ήταν και νόμος για τους τρομοκρατημένους κατοίκους της Σικελίας. Κ' έτσι, σιγά-σιγά, οι Σικελοί σχημάτισαν την πεποίθηση, ότι ήταν προτιμώτερο να στήριζονται στην προστασία της Μαφίας, παρά του Κράτους.

Δεν καταρρώθηκε ακόμα να εξακριβωθεί από που άντλώσει την τρομερή δύναμή της η Μαφία. Πολλά και διάφορα έχουν διαδοθή σχετικά, τίποτα όμως δεν είναι βετικά γνωστό. Ύπάρχουν πολλοί που υποστηρίζουν, ότι ώριμμένοι παλαιοί πολιτικοί προστάτευσαν άλλοτε τα μέλη της Μαφίας, γιατί τότε χρειαζομιοποιούσαν ως κομματάρχες τους. Κυκλοφορεί επίσης μια φήμη, ότι είναι πρώην πρωθυπουργός της 'Ιταλίας θρισκότανε σε στενή έπαφή με τους ανώτατους άρχηγους της Μαφίας, στους όποιους, μάλιστα, έδινε και κατευθύνσεις για τη δράση του!...Τίποτα, όμως, έπαναλαμβάνουμε, δεν είναι εξακριβωμένο σχετικά με τους δεσμούς της Μαφίας με τους πολιτικούς άνδρες της 'Ιταλίας...

Όσο για την έγκληματική δράση της Μαφίας, αυτή πεινά είναι γνωστή ο' όλες της τις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες.

Η συμμορία αυτή υπήρξε η φυσική διάδοχος των «Εκδικητών», μιας όργανώσεως δηλαδή Σικελών πατριωτών, που άγωνιζόντουσαν πρό δυο και τριών αιώνων έναντιόν των ξένων κατακτητών, Σαρακηνών, 'Ισπανών, Ναπολιτάνων και Γάλλων. Με τη διαφορά, ότι αν οι «Εκδικητές» πολεμούσανε για ένα ανώτερο ιδανικό, τα μέλη της Μαφίας ήσαν—και εξακολουθούν να είναι, όπου ύπάρχουν—κοινοί δολοφόνοι και άρπαγες.

Μιά από τις κυριώτερες έκδηλώσεις της δράσεως της Μαφίας, ήταν και η προστασία

των ληστών και των κοκοπιών της Σικελίας. Με την διαφορά, ότι τα ύποκείμενα αυτά έπρεπε να καταβάλουν στην όργανωση ένα ποσοστόν από τα κέρδη τους, για να μπορούν να καταλύουν, στην ανάγκη, στη θώθειά της. Άλλοίμονο δέ ο' αυτόν που θα πείραζε ένα προστατευμένο της Μαφίας! Η συμμορία αυτή ή θα τον παρέδιδε ή 'βια στην άστυνομια—της παρουσιαζόταν έτσι η ευκαιρία να δείξει ότι ενδιαφέρεται για την ήπηση της τάξεως—ή θα του επέβαλε μόνη της την τιμωρία που του άξιζε, ανάλογως του παραπτώματός του.

Η Μαφία, λοιπόν, εξασκόσε πραγματικό έλεγχο ο' όλους τους κοκοπιούς της περιφέρειάς. Χαρακτηριστικό της έπιρροής της είναι το παρακάτω αθέητικό περιστατικό:

Κάποτε, ένας ξένος, περατικός από τη Σικελία, έχασε το πορτοφόλι του μόλις αποβιβάστηκε από το καράβι του. Πήγε τότε και θρήκε ένα φίλο του, που έμενε στο νησί, και του άνεκοίνασε την πρόθεσή του ν' αναφέρη στην άστυνομια την άπώλεια του πορτοφολιού του. Έκείνος όμως του συνέστησε να περιμηνέ λίγο, γιατί ύπρχε τρόπος να διορθωθεί άλλοιώς το πράγμα. Και έτρεξε άμέσως να συναντήση τον άρχηγό της τοπικής Μαφίας, τον όποιο κ' έπεισε ότι έπρεπε να έπιστραφή στον ξένο το πορτοφόλι του, για να μη σχηματίση κακή έντύπωση από το ταξείδι του στη Σικελία.

Ο άρχηγός έβωσε ένα ραντεβού για την άλλη μέρα. Την ώριμείν ώρα, οι δυο φίλοι συναντήσανε τον συμμοριτή στο μέρος που τούς έιχε ύποδειξει. Έκείνος έθγαλε τότε από την τσέπη του ξη πορτοφόλια και τα έδειξε στον ξένο, λέγοντας:

—Ποιό άπ' αυτά είναι το δικό σου; Πάρε το...

—Μά...κανένα άπ' αυτά δεν είναι εκείνο που έχασα! Άποκρίθηκε ο ξένος.

—Αφού είναι έτσι, θα πή πώς δεν σου έκλεψαν το πορτοφόλι σου! Αυτά που θλέπιες έδω είναι όλα τα πορτοφόλια που εκκλήψαν χέρεις! Ο' λωποδύται μου τα παραδίνουν στα γόνατα μου, και ύστερα τους δίνω έγώ το μεριδίό τους!

Ο ξένος έφυγε με την πεποίθηση ότι τον έιχαν κοροϊβείμ... Όσο, όταν άνοιξε μια θαλίτσα του, θρήκε μέσα το χαμένο πορτοφόλι του!... Ο άρχηγός της τοπικής Μαφίας είχε δίκην!..

Δεν πρέπει, όμως, να φαντασθήτε, ότι άνέκαθεν οι κοκοπιός της Σικελίας ήσαν δουλικά ύποταγμένοι στη Μαφία. Ηρθε μια έποχή κατά την όποια ο 'υπόκομος' του νησιού άνοιξε άγριο κ' άμεικτο πόλεμο κατά των μελών της τρομοκρατικής όργανώσεως. Η έπική αυτή γιγαντομαχία έγινε κατά την διάρκεια του πανευρωπαϊκού πόλεμου. Χάρη στα ισχυρά μέσα που διαθέτουν, οι «μαφιόζι» κατόρθωσαν ν' άποφύγουν την έπιστράτευση. Οι άλλοι όμως κοκοπιός, οι όποιοι δεν άνήκονε στη συμμορία αυτήν, δεν μπορούσαν να σωθώσουν τους «μαφιόζι» για το προνομίό τους να μη ηγαδιώνουν στρατιώται... Έγιναν λοιπόν λιποτάκται και άρχισαν να κινήγαν με λύσσα τα μέλη της Μαφίας... Όλοι οι κάτοικοι του νησιού έσπασαν ν' άπαγολούνται με τον παγκόσμιο πόλεμο, για να παρακολουθούν μ' άγωνία τις φάσεις τ'ω μάχης που γινότανε στη Σικελία μεταξύ των «εκτός νόμου».

Θεωρούμε περίττο να σας πούμε, ότι στο τέλος, νικήτρια έγινε η Μαφία.

Και η νίκη αυτή την έκανε ν' άποθρασύνει, να μην άναγνωρίη πεινά καμιά άλλη δύναμη ανώτερη από τη δική της. Ο' εκθίσταμοι, η ληστείες, οι τραυματισμοί, οι φόνοι διαδεχόντουσαν ο ένας τον άλλον, χωρίς να μορηί η άστυνομια ν' ανακάλυψη τους δράστες, να έπιβάλη το κράτος του νόμου. Και αυτές άκόμα και οι οικογένειες, που είχαν ύποφέρει έξ αιτίας της Μαφίας, δεν τολμούσανε να καταγγείλουν τα μέλη της στην άστυνομια, έπειδή φοβόντουσαν τις άντεκδικήσεις!

Ο συνθητέρος τρόπος που χρησιμοποιούσαν οι «μαφιόζι» της Σικελίας για να άπογυμνώνουν τα θύματά τους, ήταν ο έξης:

Οι τρεις τελευταίοι άρχηγοί της «Μαφίας»: Νικόλαο Άνταλάρο, Γζιοβάννι Ντινιο και Φραντζέσκο Πουλβίνι.

Κ'κρυβόντουσαν πίσω από ένα σύβεντρο και όταν έβλεπαν να περνάει κανένας ανύποπτος διαβάτης, τού φώναζαν: —Πέσε μπρούμυτα!

Αν ο περαστικός δεν συμμορφωνόταν με τη διαταγή, τον πυροβολούσαν και τον άφηναν στον τόπο. Αν έφευγε κάτω, ο «μαφιόζι» τον πλησίαζε και τον έβδυνε, χωρίς τού θύμα του να μπορέσει να δει τα χαρακτηριστικά του ληστού, αφού ήταν πεσμένο τού πρόσωπο καταγής.

Σ' ώριμμένα χωριά της Σικελίας, μία συμμορία από δύο και τρεις «μαφιόζι» κατάρθωνε να τρομοκρατή όλο τον πληθυσμό και να έχει δικαιώματα μεγαλύτερα από τών αστυνομών και από τών πρόεδρο της κοινότητας. Οι κτηνοτρόφοι και οι γαιοκτήμονες, για να είνε θέσαιοι ότι δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο να χάσουν την ζωή και την περιουσία τους, αναγκάζοντουσαν να παίρνουν ως φίλακες—με όδρα αμοιβή ένισοίται—μέλη της τρομοκρατικής οργανώσεως!...

Κάποτε, μάλιστα, ένας νομάρχης της Σικελίας, έθγαλε μία διαταγή, διά της οποίας ομισητούσε σοδαρωτά στους πλουσιούς τού νησιού να εφοδιασθούν με σωματοφύλακας...μαφιόζι, γιατί έτσι ιουαρχία θα μπορούσαν να εκμηδύνουν την δράση της έγκληματικής αυτής οργανώσεως! Είνε τόχα άναγκη να σάς πούμε, ότι έπελούσε άμεσα ο πρατότυπος αυτός νομάρχης, ο όποιος από να προσάθηση να έξολοθρεύσει τα μέλη της Μαφίας, ζητούσε άπεναντίαι, και με έπίσημη έγκυκλίω του, να τα προστάτεσι!

Από τού περιστατικό αυτό, μπορείτε να καταλάθετε πόσο μεγάλη ήταν ή δύναμη της Μαφίας και πόσο τρομοκρατημένοι ήσαν κ' εκείνοι ακόμα που είχαν καθήκον να επέλθουν την έννομη τάξη!

Και έπρεπε να θρηθεί ένας άνθρωπος, με την άποφασιστικότητα τού Μουσσολίνι, για ν' άπάλαξη όριστικά ή Σικελία από τών εφιάλη της Μαφίας. Τό πράγμα δεν ήταν θέσαιο και τόσο εύκολο. Ο Νικόλο Άνταλόρο, ο Τζιοβάννι Ντινιό, ο Φραντζέσκο Πουλβίνι, οι τελευταίοι άρχηγοί της Μαφίας, άγανίστηκαν άπελιπιμένα για νά διατηρήσουν τών έγκληματικών τους θρόνο στη Σικελία... Τού κάκου, όμως, Διακόσιες έκτελέσεις «μαφιόζι» έκαναν και τα όπολοισα μέλη της συμμορίας αυτής να παραδοθούν ή να δηλώσουν ύποταγή ή και να φύγουν από τη Σικελία για να συνεχίσουν άλλωθ την έγκληματική τους δράση...

Η Σικελία γλύτωσε από ένα θραχνά που την τυραννούσε έκκατοντάδες χρόνια!...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Είνε γνωστόν, εκ παλιόθεσης, ότι τού γράμματια έφευρεθήσαν από τούς Φοίνικες κ' ότι ό έφευρέτης τους, που όνομαζότανε Τάαντος κ' ήταν άπόγονος τού γενάρχη Κάι, γεννήθηκε 150 χρόνια μετά τών καταβολών κ' έζησε 79 χρόνια μετά τού χτισίω τού περιήρωου Πύργου της Βαβέλ. Μ' άλλα λόγια, ο Τάαντος πέθανε 460 χρόνων!

Απ' τη Φοινίκη τού γράμματια μεταδόθησαν στην Αίγυπτο, όπου τού διδάχτησαν οι Πιελασσοί, οι όποιοι τού μεταέφεραν στην Ελλάδα.

Πολλά χρόνια άργότερα οι Φοίνικες, άποιοι τών Μεσογειώνων παλιών της Γαλλίας, τού διδάσανε στους τότε κατοίκους της μεγάλης αυτής χώρας.

Προτού να έφευρεθούν τού γράμματια, ο άνθρωπος χρησιμοποιούσε για γραφή διάφορα σχήματα, που τού καθένα από αυτά παρίστανε όρισμένα αντικείμενα, ιδέες και αισθήματα. Μιά ιδέα τών σχημάτων αυτών μπορεί να λυθή κανείς έχοντας επ όψη του τού έρωλογηματίν τών Αιγυπτίων, τού όποια θεωρούνται ως ή πιο τέλεια μορφή αυτού τού τρόπου της γραφής.

Στην αρχή οι άνθρωποι σκαζότανε τα σχήματα τους άπ' εύθείας άπάνω σε βράχους ή σε φλοιούς και άλλα δένδρων. Μετά χρησιμοποιούσανε για τού σκοπό αυτό πλάκες από χυμιά, πέτρες, ξύλα και μέταλλα. Άργότερα πάλι τελειοποιούσανε τού μέσα της γραφής και γράφανε σε δέματα ζώων και έντερα έλεκάντων.

Σ' έναν έμπρηστο της Κωνσταντινουπόλεως μάλιστα, καθώς άποφευρε ο Ίσδορος, άποτεφρώθηκε τού έντερο ένα δάκρυον, έπάνω στο όποιο ήταν γραμμένα με χρυσά γράμματια τού άθάνατο έση τού Όμηρου, ή "Ίλιάδα και ή Όδύσσεια. Τού περιήρω αυτό έντερο είχε μήκος 120 ποδών!

Οι νόμοι τού Σόλωνος πάλι ήταν γραμμένοι έπάνω σε σανίδες πύξου. Τού χωρι χρησιμοποιήθηκε τέλος στις αρχές τού 13ου αιώνας. Και ή τυπογραφία στα 1450 από τών Ίωάννη Γουτενβέργιο.

Ποίν έφευρεθή ή τυπογραφία, τα βιβλία τυπωνόντουσαν με μεγάλα ξύλινα γράμματια.

Τού πρώτου Έλληνικό βιβλίω τυπώθηκε στο Μιλάνο στα 1476. Τού βιβλίω αυτό είνε ή Γραμματική τού Κοναστ. Λασκάρεως. Τού δεύτερο με Έλληνικά τυπογραφικά στοιχεία βιβλίω τυπώθηκε πάλι στο Μιλάνο, στα 1481, κ' ήταν τού βιβλίω τών Ψαλμών τού Δαυίδ. Και τού τρίτω, στη Φλωρεντία, στα 1488, κ' ήταν όλόκληρος ο Όμηρος.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κάποιοι Γερμανός, στην Αμερική, ανακάλυψε τελευταία ένα μηχανήμα, με τού όποιο ο άρρωστος...καταπίνων εύκολότερα τού χάμα!... Και οι εύλογημένοι ό Αμερικανώ τού δώσανε διάλοιο εύρεαστηνίας!

Τού σκάκι είνε ένα από τού πιο όφελίμα στον άνθρωπο παιχνίδια. Ένοχιστή την κρίση, την φαντασία και την αντίληψη. Όταν όμως τού εύχάριστο και όφελίμο αυτό παιχνίδι τού κάνει κανείς επάγγελμα, κινδυνεύει να παραφρονήση. Τά έφτά δέκατα τών τσάμπιον τού σκακιού κατέλεξαν να κλεισθούν σε φρενοκομεία.

Για νά χρισθή τού φράγμα τού Νεΐλου, στην Αίγυπτο, χρειάσθηκαν είκοσι χρόνια.

Από τούς ναύτες τού Κολούμβου εκείνος που πρώτος διέκρινε τη γή της Αμερικής όνομαζότανε Ροδρίγος Τριβάν.

Στίν Ισθμό τού Τεγυονέτελε, στο Μεξικό, ύπάρχει ένα λουλούδι, που μπορεί κάλλιστα να άντικαταστήσει τού φούρα. Τού πρώτο είνε άσπρο, τού μεσημέρι κόκκινο και τή νύχτα γαλάζιο. Η άλλαγή τών χρωμάτων τού γίνεται κανονικώτατα, τις ίδιες πάντα ώρες, κ' όποιος μελετήσει τις άποχωρήσεις τού μπορεί να διαβάσει άπάνω στο πρώτοργό αυτό άνθος την ώρα με άπόλυτη άκριβεία.

Οι νιοί τών Γιανουζέων — ή παγώδες — είνε άπλοι και καθαροί. Μέσα σ' αυτούς, μεταξύ άλλων, ύπάρχει κ' ένας καθορής, που διατηρείται ως σύμβολο της άγνότητος.

Κάποιοι Άραβι μαφιόζι διατέπαι πώς τού φως τού φεγγαριού γιαιώνει τη φαιάρα! Όλοι λοιπόν οι φαλακροί ή μωσαυτιών κ' ως κάνουν άσχετες με τονή δέηση στο Άγιο φεγγάρι. Δεν έχουν να χάσουν τίποτε! Ούτε μία τρίχα της κεφαλής τους!...

Στú Φίτζι της Αυστραλίας ό άνδρας που έφερε τή γενιά του θεωρείται...άγιος!

Τού στόμα της άριζνης είνε περιπλοκώτατο. Έχει δόντια για νά κρατή τή λεία της, ιδιαίτερα όργανα για νά μασά την τροφή της και μία άπορροφητική προδοσάδα για νά ρουφή τού αίμα και τά άλλα ύγρα τών θημάτων της.

Καταμεριός τού Ατλαντικού Ωκεανού βρίσκειται τού νησι της Αναλήψεως, τού όποιο είνε ιδιοκτησία τού Άγγλικού Ναυαρχείου. Οι κάτοικοι τού νησιού αυτού είνε ό έντεγέστεροι άνθρωποι τού κόσμου. Δεν γνωρίζουν την λέια τού χροματιού. Τού περιφρονούν, γιατί δεν έχουν την άναγκη του. Φορούν δεν πληρώνουν, γιατί άπλοκώτατα δεν έχουν άρχοντες. Τά σπίτι άνήρων σ' όλους, είνε κοινά δηλαδή, καθώς και ή γή και τού γεωργικά εργαλεία και τά ποίμνια. Όλοι οι κάτοικοι τού νησιού, άνδρες και γυναίκες, εργάζονται, και τού προϊόν τής εργασίας τους τού μοιράζονται έξ ίσων. Έτσι ζουν οι άνθρωποι αυτοί από αιώνας τώρα, και καθώς γίνετα, δεν έχουν κανένα διάθεσι ν' αλλάξουν τών τρόπο της ζωής τους.

Κατά τις στατιστικές παρατηρήσεις κάποιου Άγγλικού ένγενιολόγου, ή μεσοταία θνησιότηης παρατηρείται στους κληρούς. Τού έπαγγελμα, δηλαδή, τού έφέρος είνε τού ύψιλο τού έπαγγελματίν, λέει ο περιήρωος αυτός ένγενιολόγος. Ζήτω τού γάσο, λοιπόν!...

Η Σουηδία και ή Νορβηγία είνε τά μόνα κράτη τού κόσμου, στα όποια δεν ύπάρχει ούτε ένας πού να μην ξέρη νά γράφη και νά διαβάξη.

Ο άνθρωπος που είχε τού μεγαλύτερα ποσότητα άπό όλους τούς επιστολογράφους τού κόσμου ήταν πού μερικών χρόνων ένας Γάλλος. Κιτακοκώος από Μοντινόνζω κ' όνομαζότανε Λουδοβίκος Λουβόν. Τά περιήρω ποσότητα τού Λουβόν είχαν ένμισση μέτρο μήκος!

Στú Κιτό, της Νότιω Αμερικής, οι ύδαγενείς, όταν άστράφει, βγάζουν τού καπέλα τους και στέκονται άκίνητοι!

Σε πολλά άπομακρωμένα χωριά της Κεντροικής Αμερικής, τά αϊβά χρησιμοποιούνα ως νομισματια!...

Τά παλιά χρόνια στην Εβρώπη δεν ίσχυαν όλα τά όπορικά, τού ύπόχρον σήμερα εκεί. Όλα σκεδόν τά φρούτα και τά όπορικά μετεφέθησαν και φτεφώθησαν στην Εβρώπη από την Ασία. Τά κερνάια τά μετέφεραν στη Ρώμη από την Κεασοσίνα, οι στρατιώτες τού Λούκουλλου, μετά την καταστροφή τού Μιθριδάτη. Τά βερζοκκα, που λέγονται και ε'Αριμάνια ήλιαν, τά μετέφεραν από την Αρμενία. Τά ροδάκινα από την Περούσια και τά σικά από τή Σιώνη.

νότερο άπ'